

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 127.

Ottende Session.

38te Møde.

Tirsdagen den 27de Januar.

(Forts.)

Alberti (forts.): Følge vi den nærværende Indenrigsminister, saa komme vi ikke til at benytte nogle af disse Undersøgelser videre, end de 5 a 6 Mill, som gaae fra Aarhus til Lille-Naens Udlob i Gudena, og det synes dog virkelig at være meget forlangt, naar man nu henviser os til Ministeren og siger, at han er saa bestemt, at vi maae af den Grund, af Hensyn til ham og hans Paastand om, at Randers skal berøres, garantere for en langt større Sum, end der ellers vilde være nødvendig. Jeg siger, at det synes at være overordentlig meget forlangt, naar den ærede Indenrigsminister ligesom hans to Forgængere — thi der har jo egentlig været en Minister til mellem vor Votering issor og dette Lovudkast's Fremkomst — have lagt for Dagen, at der har kunnet finde en saadan Bøggelindethed Sted fra Regjeringens Side og naar man i den Grad har undladt at benytte den anvendte Sagkundskab — thi det var jo deraf, vi skulde faae et saa udmærket Jernbaneforslag frem, naar vi brugte vore indenlandske Ingeniører til at recognoscere — naar man i den Grad kan sætte det Forbigangne tilside, da at henvide os til, hvad den ærede Minister paastaar. Jeg vil nu slet ikke tale videre om Sagen i Almindelighed, jeg troer, som jeg har sagt før, at det er at drive Sjælligheden altfor vidt, i ethvert nogenlunde principielt Spørgsmaal at gjøre sin Afstemning afhængig af en Indenrigsministers Pietet, eller om man vil, Pietisme, thi

Andet er det ikke, naar man atter og atter appellerer til den nærværende Indenrigsminister.

Man skal dernæst erindre, hvad der ikke synes at være lagt Mærke til af alle Bedkommende under Forhandlingen, at det Forslag, vi her have for, jo er et reent Fremtidsspørgsmaal. Om vi ville faae en Bane anlagt saaledes, som den foreslaaes af det ene Parti i Udvalget, eller saaledes, som den foreslaaes af det andet Parti, eller saaledes som enkelte andre Medlemmer her i Salen ønske det, er der jo Ingen af os, der kan vide. Den ærede Minister kan jo ikke give det allermindste Tilfagn eller Løfte derom; han har ingen Tilbud havt, han skal først have en Entrepreneur til at melde sig, eller faae en Saadan til at gjøre Forslag; det er altsaa et aldeles dunkelt Fremtidsspørgsmaal, hvorledes disse Baner skulle komme til Udførelse, og jeg mener derfor, at den ærede Ministers Forslag og den Hensigtning, som Rigsdagsmanden fra Randers (Ballentin) igaar gav til ham, ikke just vil være meget afgjørende. En anden Sag var det, naar den ærede Minister kunde sige, at han havde et Forslag, eller at der var indledet Underhandlinger, som gik ud paa, at Randers netop skulde indlemmes i Jernbanenettet fra Begyndelsen af. Skal man imidlertid see hen til, hvad der tidligere er passeret, saa troer jeg ikke, at det har nogen Formodning for sig at vente, at Randers netop skulde blive opstillet som et Punkt, der skulde medtages i Jernbanenettet; thi de Underhandlinger, som Engländerne tidligere have indledet med Regjeringen, gaae ud paa en Længdebane med Sidebaner, omtrent saaledes, som der er foreslaaet i det Forslag, som den ærede Rigsdags-